

[Dahl.]

Altsaa, der var et Spørgsmaal, som efter Venstres eller i hvert Fald efter dets Ordførers daværende Mening var værd at overveje, nemlig Spørgsmaalet om, hvorvidt Medlemmer af Folkekirken skal have Del i de folkekirkelige Midler, hvad enten de hører til Valgmenigheder eller Frimenigheder. Nu vil man ikke være med til at overveje det i et nedsat Udvalg, idet man stemmer imod det. Det er et stort og indgribende Spørgsmaal med Hensyn til Friheden indenfor Folkekirken.

Til den ærede Ordfører for de Radikale (Gunnar Fog-Petersen) skal jeg kun gøre en enkelt Bemærkning. Jeg ser godt, at de to Principper, jeg har udtalt, er i ganske nøje Overensstemmelse med de Principper, som er fremført ved forskellig Lejlighed af det radikale Venstre. Nu vil den ærede Ordfører ikke gaa med til at overveje disse Principper i et nedsat Udvalg, fordi det vil tage Tid, og til Slut vil der ikke komme noget ud af det. Det er i Sandhed en stærk Tillid, det ærede Medlem har til sine egne Anskuelser.

Kirkeministeren (*Bruun-Rasmussen*):

Naar jeg har sagt, at jeg i al Almindelighed kunde give min Tilslutning til de Hovedlinier, som det ærede 9de Medlem for 2den Kreds (Dahl) vilde følge, hvis det, han kalder den frigjorte Kirke, skulde have fastsat en Form for sit Selvstyre eller for sin Forfatning, vil jeg gerne præcisere det derhen, at naar vi kom et Stykke frem ad Vejen, vilde der nok være et eller andet i Udformningen, hvorom det ærede Medlem og jeg blev uenige, men i Hovedlinierne kunde jeg godt tænke mig at følge ham. Jeg gentager, at deraf følger ikke, at jeg ønsker, at en Adskillelse skal ske i dette Øjeblik.

Men naar jeg tog Ordet, var det for udtrykkeligt at sige, at Hovedgrunden for mit Vedkommende til ikke at ønske Udvalget er, som jeg tidligere har udtalt, at jeg gaar ud fra, at dette at kalde det Kirkens Frigørelse at lægge de indre kirkelige Spørgsmaal over i det, man kalder Kirkens egen Haand i den Forstand, at Afgørelsen skal træffes af den paa Folkekirkens brede Grund opvoksede Kirke, er en Illusion, og det kunde godt tænkes — saaledes staar det for mig —, at Forholdene derved blev ringere, end de er i Øjeblikket, idet en saadan Forsamling, valgt paa denne Grundvold, havde Ret til at optræde som Kirkens Røst, hvortil den efter mit Skøn maaske aldeles ikke havde egentlig Ret, det vil sige aandelig Ret.

Inger Gautier Schmit: Vi drøfter jo her i Dag et kirkeligt Udvalgs Nedsættelse, og jeg har derfor forbaavset mig en Del over de Bemærkninger, som blev fremsat af det ærede 9de Medlem for 2den Kreds (Dahl), idet jeg synes, at de i nogen Grad gik bort fra det oprindelige Emne. Det ærede Medlem fremdrog forskellige Udtalelser fra min Side, som var fremsat for adskillige Aar siden paa et enkelt kirkeligt Omraade. Jeg husker godt disse Udtalelser. Den ærede socialdemokratiske Ordfører søgte at bruge dem til at fremme sin Betragtning i Retning af, at Kirkens Midler i ganske overvejende Grad, mere end det nu er Tilfældet, skulde komme Fri- og Valgmenighederne til gode, og at dette skulde være en yderligere Begrundelse for, at dette Udvalg maatte nedsættes. Men naar man ser ganske praktisk paa de forhaandenværende Forhold og spørger: Fra hvilken Side er Ønsket om dette kirkelige Udvalg fremkommet, er det fra Fri- og Valgmenighedernes Side, der føler sig tilsidesatte og ønsker og haaber gennem et saadant Udvalg at faa deres Forhold forbedret, maa jeg sige, at, saa vidt jeg kender til de kirkelige Forhold her i Landet, er dette ingenlunde Tilfældet. Hvis man vilde spørge ude omkring i Fri- og Valgmenighederne, om de nærede noget særligt Ønske om et saadant Udvalgs Nedsættelse, tror jeg, at man i disse Kredse i høj Grad vilde frabede sig et saadant Udvalg. Hvis den ærede Ordfører og hans Parti ønsker at ændre ved dette ganske særlige Forhold af økonomisk Art, staar det jo Partiet fuldstændig frit for at fremlægge et Forslag herom for Rigsdagen, men jeg kan ikke i dette Forhold se nogen som helst Begrundelse for, at et kirkeligt Udvalg skulde nedsættes, navnlig da man i disse Kredse indenfor Kirkefolket ikke har noget som helst Ønske i den Henseende.

Den socialdemokratiske Ordfører søgte at understrege, at Venstre ikke vilde give større Frihed indenfor Kirken. Jeg tror bestemt at kunne tilbagevise en saadan Udtalelse, thi hvis man vil se vor Kirkehistorie efter fra Grundlovens Tid, er det jo dog givet, at det har været de Kredse, som stod indenfor Partiet Venstre, der i særlig Grad har befordret en større Frihed indenfor vor Folkekirke. Jeg behøver kun at pege paa den sidste Lovgivning, af 1922, der i høj Grad som sin store og førende Hovedlinie har haft dette at give større Frihed rundt omkring i Menighederne og Sognene og lægge øget Selvstyre ud i Kirkefolket. Jeg mener derfor, at det slet ikke kan være rigtigt at komme med en Udtalelse om,